

בתי הדין הרבניים

בבית הדין הרבני הגדול לירושלים

לאמתו של דבר לא רק שהשיהוי הרב היה בלתי מוצדק אלא השיהוי אף הוכיח בבירור את הידוע כבר לבה"ד עצמו שהאשה חששה מאוד מהפוליגרף וכדברי ב"כ האיש בכתב הערעור שהאשה התנגדה לפוליגרף ובה"ד דחה את התנגדותה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 1534572/4

ב"ה

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב, הרב דוד בירדוגו, הרב מאיר פרימן

המערער: ת"ז 027733674 (ע"י ב"כ עו"ד אילת חכמון)

נגד

המשיבה: ת"ז 038269163 (ע"י ב"כ עו"ד שלומי חי אדמוני

ועו"ד אמילי חכמון)

הנדון: כתובה/פיצוי גירושין

פסק דין

בפני בית הדין ערעור של האיש – המערער, על החלטת בית הדין האזורי בפתח תקוה מיום ה' באדר התשפ"ו (22/02/2026), בה הוחלט כי התשלום בסך 300,000 ₪ עבור הכתובה, לפי ההתחייבות שבהסכם הגירושין, עומד בעינו. זאת לאחר שהתקבלה תוצאת בדיקת פוליוגרף שעשתה האשה – המשיבה, ונמצאה דוברת אמת.

רקע

הצדדים התגרשו בבית הדין האזורי ביום 11/9/23 ולהם עשרה ילדים משותפים. ביום הגירושין אישר בית הדין האזורי, בתוקף פסק דין, הסכם גירושין שערכו הצדדים. במסגרת ההסכם התחייב המערער לשלם למשיבה סך של 300,000 ₪ עבור הכתובה.

ביום 7/11/24 הגיש המערער לבית הדין האזורי בקשה לעיכוב הליכי גביית התשלום עבור הכתובה, בטענה שההתחייבות לשלם את הכתובה נעשתה בהטעיה. להלן עיקר טענת המערער כפי שהוגשה לבית הדין האזורי:

האישה הטעתה את האיש ורימתה אותו עת טענה בפניו, כדי שיסכים לתת לה את כתובתה, והוא בתום לב האמין לה, שהיתה אישה טובה ושהיתה נאמנה לו, וכך הסכים האיש ליתן לה כתובתה. כאשר בפועל האישה בגדה באיש, ביצעה מעשי כיעור חמורים, הביאה את הגירושין, וכיום הפכה לחלק מרכזי בכת, והתחנתה עם ראש הכת בסתר. כאשר היא איבדה קשר עם ילדיה, ואינה משמשת כאם עבורם.

ביום 2.1.25 קיים בית הדין האזורי דיון בטענות המערער על כך שהמשיבה הפסידה כתובתה.

ביום 12.1.25 ניתנה החלטה בבית הדין האזורי, כדלהלן:

“לאור האמור בפרוטוקול:

ביה"ד מציע לצדדים להפנותם לבדיקת פוליוגרף ועל פי תוצאות הפוליוגרף בכפוף לשיקול דעת רחב של ביה"ד, ולאחר שהצדדים יסכימו יקבלו על עצמם בקניין, יוכרע התיק.

השאלות לפוליוגרף יהיו כדלקמן:

א. האם האשה קודם קבלת הגט קיימה קשר הכולל מפגשים עם ---.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב. האם האשה במהלך השבועיים הראשונים לאחר קבלת הגט קיימה יחסי אישות עם -
--.

במידה וקיימת הסכמה של שני הצדדים לביצוע הפוליגרף יודיעו על כך לביה"ד בתוך
7 ימים. "

ביום 26.1.25 ניתנה החלטה נוספת של בית הדין האזורי בעניין השאלות בבדיקת הפוליגרף:
"השאלות שתישאל המשיבה:

א) האם קיימת יחסי אישות או קשר אינטימי קרוב עם גבר זר טרם קבלת הגט.

ב) האם קיימת יחסי אישות בתוך שבועיים ממתן הגט עם ---.

ככל ותקבל הסכמת הצדדים, יופנו לבדיקה זו."

משך תקופה ארוכה המשיבה לא ביצעה בדיקת פוליגרף במכון שמינה בית הדין.

ביום 16/7/25 התקיים דיון נוסף בבית הדין האזורי בו קיבלו הצדדים בקנין את תוצאות בדיקת
הפוליגרף, אך הבדיקה צומצמה לשאלה אחת, בלבד. בהתאם, החליט בית הדין האזורי ביום כ"ד
בתמוז התשפ"ה (20/07/2025), כדלהלן:

"לאור האמור בפרוטוקול ובהחלטת ביה"ד מתאריך 1/7/25 מחליט ביה"ד כדלהלן:

א. על האשה לפנות לבדיקת פוליגרף למכון ----

ב. ביה"ד פונה למכון ---- לביצוע בדיקת פוליגרף לאשה.

ג. השאלה שתישאל האשה בבדיקת הפוליגרף "האם קיימת יחסי אישות עם גבר זר קודם
קבלת הגט".

ד. תשלום בדיקת הפוליגרף יחול על האשה. במידה ובתוצאת הפוליגרף תימצא האשה
דוברת אמת, האיש יהיה מחויב להשיב לאשה את מלוא הסכום ששילמה עבור בדיקת
הפוליגרף.

ה. על המזכירות להעביר עותק מהחלטה זו למכון "שגיא".

המשיבה ערכה בדיקת פוליגרף בהתאם לאמור בהחלטה האחרונה ונמצאה דוברת אמת. בעקבות כך
החליט בית הדין האזורי ביום ה' באדר התשפ"ו (22/02/2026), את החלטתו נשואת הערעור,
כדלהלן:

"הואיל והאשה ביצעה את בדיקת הפוליגרף כפי הוראת ביה"ד ונמצאה דוברת אמת בשאלות
שנשאלה, הגם שהבדיקה בוצעה באיחור רב ובלתי מוצדק, חוב הכתובה בעינו עומד.

ניתן להגיש בקשות אופרטיביות בהתאם."

טענות הצדדים מפורטות בכתבי טענותיהם ובפרוטוקול הדיון.

להלן עיקרי טענות הצדדים, הנחוצות להכרעה:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

טענות המערער :

התחייבות המערער בהסכם הגירושים לשלם סך של 300,000 ₪ עבור הכתובה, היתה בטעות בשל הטעיה של המערער, שלא גילתה למערער שהיא בקשר עם ראש הכת ---, את התחנה מיד לאחר הגירושין וכתבה לבני המשפחה שהיא מאוהבת בו מיד בסמוך לגירושין. המשיבה אף מודה בכתבי טענותיה שהסתירה מהמערער את הקשר שלה עם ---, קשר שהחל בעודה נשואה. אם היה יודע כל זאת לא היה מסכים לשלם כתובה בהסכם.

גם במעשי כיעור אשה מפסידה את כתובתה ולכן השאלה שנשאלה האשה בפולגרף אינה נכונה, כי השאלה עסקה רק בקיום יחסי אישות.

המערער הסכים לתת למשיבה סך של 300,000 ₪, מתוך הנחה שהיא היתה נאמנה לו ושהיא תמשיך לגדל את הילדים, אך בפועל המשיבה זנחה את הילדים והתעלמה מהם לטובת נישואיה עם ראש הכת אתו רקמה קשר בעודה נשואה.

ההתחייבות של המערער בסך 300,000 ₪ היה רק עבור הכתובה, שכן שאר הרכוש התאזן בחלקים שווים.

בית הדין שינה החלטות קודמות, שהינן חלוטות, ביחס לשאלות שישאלו בבדיקת הפולגרף ובכך נפגעה סופיות הדיון.

המשיבה דחתה את קיום בדיקת הפולגרף זמן רב ובכל פעם נתנה הסבר אחר לאי קיום הבדיקה. קבלת הקנין לתוצאות הפולגרף של המערער נעשתה באילוף של בית הדין האזורי שחייב את המערער לעשות קנין.

למערער טענות והשגות כנגד בדיקת הפולגרף ובית הדין האזורי סיים את ההליך ללא מתן אפשרות לדון בטענות המערער כנגד הבדיקה.

טענות המשיבה

המשיבה מכחישה את הטענות על היות --- ראש כת ושאר טענות עובדתיות שמעלה המערער. המערער קיבל בקנין את תוצאות בדיקת הפולגרף ויש להיצמד להחלטה שאישרה את הקנין ואת השאלה שהבדיקה צריכה לבחון. יש חשיבות לסופיות הדיון.

משעה שהמשיבה נמצאה דוברת אמת בבדיקת הפולגרף, היא זכאית לקבל את התשלום עבור כתובתה בהתאם לאמור בהסכם הגירושין ובהחלטה שאישרה את הקנין שנעשה בבית הדין ואין לדון מחדש בטענות שהוכרעו על ידי בדיקת הפולגרף.

המערער קיבל ברצון קנין בבית הדין על תוצאות הפולגרף.

חלוקת הרכוש, פרט לתשלום עבור הכתובה, לא היתה שוויונית.

המשיבה הגישה בקשה לתיקון פרוטוקול, הבקשה נענתה בחיוב, משכך העתק הבקשה יובא כאן כחלק מהמשך טיעוני המשיבה :

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

1. תיקון לעניין חלוקת הרכוש ואיזון המשאבים (בהמשך לשורה 32 לפרוטוקול):

- במענה לשאלת בית הדין האם חלוקת הרכוש הייתה שוויונית, הושמטה תשובת הח"מ המפרטת את חוסר האיזון הקיים בפועל בין הצדדים.
- בוקש להוסיף כי הח"מ ציינה שהדירה שקיבל הבעל לידיו במסגרת ההסכם נמכרה בסך של כ-2,200,000 ש"ח.
- לעומת זאת, הדירה שקיבלה האישה נמכרת במסגרת הליכי **כינוס נכסים** בסך של כ-1,700,000 ש"ח בלבד.
- כמו כן, הושמטה הערת המערער (הבעל) לנתונים אלו, לפיה "ככל הנראה היה לו מזל במכירה".

2. תיקון לעניין השיהוי בהעלאת הטענה ל"טעות בקניין" (בהמשך לשורה 61 לפרוטוקול):

- הושמטה טענתה המרכזית של הח"מ לפיה המערער "נזכר" בטענתו לטעות בקניין (הלחיצו אותו) רק לאחר קבלת תוצאות בדיקת הפוליגרף, אשר איששו כי המשיבה דוברת אמת.
- הח"מ הדגישה בדיון כי מדובר בשיהוי של קרוב לשנה מאז ביצוע הקניין בבית הדין (חודש יולי 2025), וכי טענה זו לא הועלתה כלל במסגרת כתב הערעור המקורי.
- נטען מפורשות ע"י הח"מ כי ככל שהייתה למערער השגה על עצם הקניין, היה עליו להגיש בקשה לביטולו לאלתר ולא להמתין עד לסיום הבירור ותוצאות הפוליגרף כדי לבחון אם הן משרתות את האינטרס שלו.

3. תיקון לעניין הטיעון ההלכתי - "מנהג סוחרים" ו"בירור ספק" (בהמשך לשורה 59 לפרוטוקול):

- במענה לשאלת בית הדין בנושא "קניין בטעות", הושמט הטיעון ההלכתי שהציגה הח"מ:
- הח"מ טענה כי על פי דין "סיטומתא" (מנהג סוחרים), ישנה עדיפות מוחלטת לוודאות של מעשה הקניין על פני טענות מאוחרות לטעות.
- הודגש ע"י הח"מ בדיון כי הדברים אמורים ביתר שאת כאשר הקניין נעשה בבית הדין ככלי דיוני ומהותי לפתרון ספק ידוע וקיים באותה העת. במצב של בירור ספק, הצדדים מקבלים על עצמם את תוצאת הבירור בקניין חלוט, ואין המדובר בטעות אלא במימוש ההסכמה המקורית.

4. לאור העובדה שמעשה הקניין בוצע בפני בית הדין ובהסכמת הצדדים, ובהינתן שהמערער המתין לתוצאות הפוליגרף בטרם טען ל"טעות", מבוקש כי הפרוטוקול ישקף את מלוא הטיעונים המלמדים על גמירות דעתו המלאה של המערער בזמן אמת. **בית הדין מתבקש להורות על עדכון הפרוטוקול בהתאם לסעיפים אלו.**

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

דיון

המערער התחייב לשלם למשיבה במסגרת הסכם גירושין סך של 300,000 ₪ עבור הכתובה. הצדדים התגרשו בהסכמה לאחר אישור הסכם גירושין. לא היתה תביעת גירושין ובית הדין לא דן בשאלת זכאות האשה לכתובה. החיוב בתשלום עבור הכתובה נבע אך ורק מהסכמת המערער לשלם את התשלום, במסגרת ההסכם. ניכרים דברי אמת שהמערער לא היה מסכים לשלם לאשה את הסך האמור עבור כתובה, ככל והיה יודע שהמשיבה היתה בקשר עם ---, אותו מכנה המערער כראש הכת. אילו ידע המערער שאשתו יצרה קשר עם גבר זר, התאהבה בו ונישאה עמו מיד לאחר הגירושין, כאשר הקשר נוצר עוד במהלך הנישואין וכל זאת תוך הסתרת הקשר, סביר להניח שהמערער לא היה מסכים לשלם את הכתובה מרצונו, ללא קיום דיון בבית הדין בשאלת זכאות המשיבה בכתובה.

גם בית הדין האזורי הבין שיש מקום לבדוק את טענות האיש. בית הדין האזורי לא דחה מיד את טענות המערער בכך שאין בכוחו של המערער לבטל חיובים שהתחייב עליהם בהסכם. בית הדין האזורי חיפש דרך לברר את טענות המערער. בית הדין בחר בדרך של עריכת בדיקת פוליגרף. אך נראה שהדרך לא מתאימה ונראה שאף לא נזקקת וכפי שיתבאר בהמשך פסק הדין.

למעשה קיימת הודאת בעל דין גמורה של המשיבה שהצדק עם טענות המערער. המשיבה כתבה תצהיר אותו הגישה לבית הדין במסגרת תשובתה לערעור. בדיון התברר שהתצהיר הוגש גם לבית המשפט לענייני משפחה בתביעת מזונות. להלן העתק מתצהיר המשיבה אותו הגישה בעצמה לתיק בית הדין:

מקריאת התצהיר של המשיבה עולה כי היא מודה בפה מלא, שהיא היתה בקשר עם --- עוד לפני הגירושין ואף התאהבה בו. המשיבה מודה בפה מלא שהיא הסתירה מבעלה – המערער, את העובדה שהיא מאוהבת בגבר זר עוד בעודה נשואה. היא אף נימקה את ההסתרה, מחמת פחד ומודה ששיקרה את המערער והציגה בפניו מצג שווא שכאילו היא לא מאוהבת בגבר זר. היא אף ראתה בחלומות אות משמים שמותר לה לאהוב גבר זר בעודה נשואה ולהמשיך בחייה. כל זאת כתוב במפורש בדברי המשיבה ויש לדברים שנכתבו ונמסרו לבית הדין בכתב התשובה לערעור, משום הודאת בעל דין של המשיבה, היכולה להיות תקפה גם דרך כתב, כמבואר בחושן משפט סימן פא סעיף יז.

אין כל ספק שאילו המערער היה יודע את כל האמור, הוא לא היה מסכים לשלם 300,000 ₪ עבור כתובה במסגרת הסכם, ללא דיונים בשאלת זכאות האשה לכתובה, כאשר קיימות טענות חזקות, שהוכחו בהודאת המערער, להפסד הכתובה.

כאמור, גם בית הדין האזורי הבין שיש ממש בטענות המערער, על כך שהוטעה בהתחייבות לתשלום הכתובה, לכן ביקש בית הדין האזורי לברר את הטענות. אלא שהדרך בה בחר בית הדין האזורי לברר את הטענות באמצעות עריכת בדיקת פוליגרף, אינה נצרכת בשל הודאת המשיבה ולבטח אינה דרך מתאימה, גם הקנין שנעשה לקבלת תוצאות בדיקת הפוליגרף, לוקה בחסר.

נבהיר מדוע בדיקת הפוליגרף אינה מתאימה. בראש ובראשונה, דבר ידוע הוא שבדיקת פוליגרף אינה דרך מדויקת לבירור העובדות, קיימים אחוזים של טעויות ולא מדובר במדע מדויק של מאה אחוז. מה גם שגורמים שונים יכולים לשנות את תוצאות הבדיקה, כגון אורך הזמן שעבר מהאירוע הנבחן, השפעת סמים וחומרים אחרים, חזרה על בדיקה מספר פעמים. נסיבות שחלקן ואולי כולן התקיימו בנידון דנן, דבר המוריד את אחוזי הצלחת הבדיקה.

בשל העובדה שבדיקת הפוליגרף אינה אמינה במאת האחוזים, נהגו בתי הדין שלא להשתמש בבדיקה, זולת אם הצדדים מקבלים מרצונם את החיובים הנובעים מתוצאות הבדיקה ועורכים על כך קנין מתאים בבית הדין. בנידון דנן בית הדין האזורי דרש עריכת קנין של הצדדים. אלא שטענת המערער

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

היא שבית הדין האזורי הכריח אותו לקבל קנין על עריכת הבדיקה. עיון בפרוטוקול הדיון מיום כ' בתמוז התשפ"ה (16/07/2025) מלמד שיש בסיס לטענת המערער, שכן בית הדין אמר למערער שהוא חייב לקבל בקנין את תוצאות הבדיקה. המערער שאל את בית הדין האם הוא חייב לקבל קנין ובית הדין השיב לו בחיוב. לא ברור על סמך מה קבע בית הדין האזורי שהמערער חייב לקבל את תוצאות בדיקת הפוליגרף, מנין לחיוב שכזה? והרי בדיקת פוליגרף אינה מדויקת במאה האחוזים. ובידי המערער לדרוש הבאת הוכחות לטענותיו ללא הסתמכות על בדיקה שאינה מדויקת. במיוחד כאשר מצויות הוכחות באמתחת המערער שיש בהם כדי לקבל את טענותיו ללא צורך בבדיקת פוליגרף.

זאת ועוד, בית הדין האזורי שינה בהחלטותיו שלוש פעמים את תוכן השאלה שתישאל בבדיקת הפוליגרף. תחילה הוחלט שהמשיבה תענה על השאלה האם קודם קבלת הגט קיימה קשר הכולל מפגשים עם ---. לאחר מכן שונתה השאלה ונקבע שהמערער תישאל האם קיימה יחסי אישות או קשר אינטימי קרוב עם גבר זר טרם קבלת הגט. רק לבסוף הוחלט, למקד את השאלה אך ורק בקיום יחסי אישות עם גבר זר קודם קבלת הגט. תאריכי ההחלטות האמורות מפורטות ברקע שהובא לעיל. לא ברור ולא מובן מדוע שינה בית הדין האזורי את נוסח השאלות. מה שברור שהנוסח הסופי לא נותן מענה לכל אפשרויות הפסד הכתובה, כפי שעלו בשאלות שהובאו בהחלטות הקודמות. למעשה הטעה בית הדין את המערער כאשר אמר לו שיש להסתפק רק בשאלה אחת שתעסוק בקיום יחסי אישות עם גבר זר בתקופת הנישואין, בית הדין האזורי נימק את דבריו שזו הדרך היחידה להפסד הכתובה, כך בפרוטוקול הדיון האמור:

"בית הדין: אם הם דיברו והיה להם קשר טלפוני בגין זה האישה לא מפסידה את הכתובה רק בגין דבר אחד ויחיד אם היא קיימה יחסים אתו, אם היא דיברה אתו זו לא עילה להפסיד כתובה."

אלא שהדברים לא מדויקים שהרי הלכה למעשה אשה יכולה להפסיד את כתובתה כשעשתה מעשי כיעור גם ללא קיום יחסי אישות מלאים. אמנם קיימת מחלוקת בראשונים ובאחרונים בנידון הפסד כתובה במעשי כיעור אלה ואין כאן המקום להאריך בברור הסוגיה, ראה בפד"ר חלק ח עמוד 344, בפד"ר חלק ח עמוד 354 בדעת המיעוט וראה בפסק דין שיי"ג במאגר המקוון של פרויקט השו"ת ובעוד פסקי דין רבים שעסקו בנושא ומהם עולה שקיימות דעות הפותרות בעל מתשלום כתובה כשהאשה עשתה מעשי כיעור גם אם לא קיימה יחסי אישות. לכן בעל הבא לשלם כתובה יוכל לטעון קים לי כדעות שבמעשי כיעור בלבד האשה מפסידה כתובתה גם ללא קיום יחסי אישות.

כמו כן אשה המשחקת עם הבחורים מפסידה כתובתה מדין עוברת על דת ואם רגילה בכך אין צורך בהתראה כמבואר בט"ז בסימן קט"ו ס"ק ז לדעת הרשב"א. הרי שקיימת בנידון דנן אפשרויות נוספות להפסד הכתובה גם אם המשיבה לא קיימה יחסי אישות עם גבר זר בעודה נשואה, לאחר שהתברר שהיתה בקשר עם גבר זר בו התאהבה בעודה נשואה.

משכך מיקוד השאלה בפוליגרף רק על קיום יחסים אינו נכון ביחס לאפשרות הפסד הכתובה.

בנוסף לכל האמור וכפי שכבר התבאר, החיוב בתשלום הכתובה לא נבע מפסק דין המחייב בתשלום הכתובה, לכן אין צורך בדיון בזכאות הכתובה מעיקר הדין. חיוב התשלום עבור הכתובה נבע אך ורק מהתחייבות של המערער בהסכם הגירושין. כדי לבטל את ההתחייבות לא צריך להגיע לכך שהאשה אכן הפסידה את כתובתה מעיקר הדין. די בכך שברור לנו שהמערער לא היה מתחייב מרצונו בתשלום הכתובה בהסכם הגירושין, אם היה יודע על הקשר הפסול של המשיבה עם ---.

יתכן והמערער אף לא התחייב בתוספת הכתובה עוד מזמן הנישואין מכח הסברה "שאדעתא למשקל ולמיפק לא אקניי". שכן לא עלה בדעתו להתחייב בתוספת הכתובה על דעת כך שהאשה תרצה להתגרש ממנו לאחר שתתאהב בגבר זר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אמנם עיקר פסק הדין עוסק בביטול ההתחייבות של המערער לשלם כתובה מכח ההסכם, אך אין להתעלם מכך שאגב הבירור בעניין ההסכם נראה כי המשיבה אינה זכאית לכתובה גם מעיקר הדין.

מסקנה

בנסיבות אלה יש לקבל את הערעור ולקבוע:

א. מבוטלת התחייבות המשיב שבהסכם הגירושיין לשלם למערערת סך של 300,000 ₪ עבור הכתובה.

ב. המזכירות תחזיר למערער את דמי הפיקדון.

הרב מאיר פרימן – דיין

לאחר שעיינתי בדברי עמיתי הרה"ג מאיר פרימן שליט"א, מסכים אני למסקנות דבריו, כוותיה ולא מטעמיה.

יש בנידון שלפנינו שתי נקודות הצריכות בדיקה. האחת – האם למשיבה היתה מערכת יחסים לפני הנישואין עם בעלה הנוכחי, באופן שמפסידה כתובה, כמו שכתב עמיתי הרה"ג מאיר פרימן שליט"א.

לענין זה אומר, שאף שאיני שלם עם החלטת בי"ד קמא, לאור העובדה שהמשיב קיבל בקנין את בדיקת הפולגראף, אף שלכתחילה איני סומך על בדיקת הפולגראף, חזקה על בי"ד קמא שהענין (הקנין והשאלות) נעשו כדת וכדין. ואם זו היתה השאלה היחידה, יתכן והייתי סבור לדחות את הערעור.

דא עקא שלפנינו שאלה חשובה ומרכזית לא פחות. מה שנתן המערער למשיבה במסגרת ההסכם 300,000 ₪ בכתובה, הרי זה בגדר מתנה, שלא היה חייב ליתן לה סכום זה ובכלל במסגרת ההסכם. ובמתנה אזלינן בטר אודמן דעת, ואפי' לבטל מתנה (ראה למשל, רמ"א חו"מ רז, ד). בזמן המתנה כבר היתה המשיבה בקשר עם---, גם אם מהות הקשר לא ברור, ואף עם הקבוצה הסגורה (הנקראת בלשון העם: כת).

המערער אמר בפנינו, שכל התחייבותו ליתן למשיבה 300,000 ₪ היה על דעת שתגדל את הילדים, ולאור הקשיים שעשויה לחוות במיצועי השתכרותה, סבר להקל עליה כלכלית בסכום הנ"ל. המשיבה מיד עם הגרושיין, עזבה את הבית ואת הילדים, לטובת אהבתה ל---, ובכך הפרה את ההסכם. לדעתי, יש אומדן דעת ברור, שאם המערער היה יודע שכספו שהתחייב 300,000 ₪, יגיע לידי המשיבה, שאינה מגדלת את ילדיה, ושמה, כפי שידוע על כתות אחרות, ואיני חלילה קובע שכך בנדו"ד, הכסף יגיע לראש הכת, וכידוע בכתות מסוג זה (ושוב, מבלי לקבוע שכך בכת זו), ראשי הכת משתלטים על חברי הכת, גופם נפשם, ובעיקר ממונם, ודאי וודאי אומדן דעת ברור שלא היה מתחייב בחיוב האמור.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאור האמור, אני מצטרף למסקנת כבוד עמיתי שליט"א.

הרב צבי בן יעקב

אני מסכים בהחלט עם עיקרי הדברים שאין מקום לחייב את האיש בכתובה מכח ההסכם מהנימוקים שכתב עמיתי הגר"מ פרימן שליט"א, ומהם עולה בבירור שקנין האיש על הפולגרף גם אילו לא נכפה עליו ע"י בה"ד נחשב כ"קנין בטעות" באופן מובהק, קל וחומר כשבגוף תהליך הפולגרף נמצאו ליקויים חמורים ביותר כמתואר בדברי עמיתי והופכים אותו לא רק לבלתי רלוונטי אלא אף לקרדום בידי האיש לחפור בו ולהוכיח את ההיפך ממה שכביכול "הוכיח" הפולגרף הזה הלקוי מכל היבט אפשרי.

כמו כן אני מסכים בהחלט לנימוקו של עמיתי הגר"צ בן יעקב שליט"א שיש אומדנא ברורה המבטלת את המתנה שהסכים לתת לה כתובה שלא מן הדין.

אלא שמצאתי לנכון להרחיב הדיבור - למען הסר ספק - שלאור החומר שבתיק נראה שאין גם מקום להחזיר את התיק לבה"ד האזורי להרכב כזה או אחר על מנת לדון בתביעת הכתובה מעיקרא, הן מצד התביעה שכביכול לא היתה החלוקה שוויונית, הן מצד עצם הענין אם האשה הפסידה כתובתה מעיקר הדין:

לענין חלוקת הרכוש: הרי קיימת "הודאת בעל דין" בדבריה שהובאו לעיל (בסע' 25 לכתב תשובתה לערעור) שהאיש אכן חלק עמה את הרכוש "שוה בשוה", ונמצא שהעובדה שהדירה שהגיעה לחלקה נמכרה בפחות כסף ממה שנמכרה דירת האיש, אכן קשורה ל"מזל" שהיה לאיש, כטענתו, ולא לחלוקה בלתי-שוויונית-מעיקרא. וזה לשונה שם:

ולענין אם היה שם מעשה כיעור או זנות: יש לדייק ממכתבה הנ"ל לביה"ד (סע' 25) שכתבה "לא עשינו חס ושלום שום איסור תורה", ודוק מינה על דרך "מכלל לאו אתה שומע הן" (כרבנן דר"מ. ע"י שבועות ל"ו: וב"י יו"ד סי' ר"ד. וע"י עמק שאלה יז) שרק איסור תורה לא עשו, הא איסורי דרבנן כגון עוברת על דת ויחוד וכיעור ומשחקת עם הבחורים, עשו גם עשו, והרי יש בזה הודאת בעל דין בפני בית הדין שהפסידה כתובתה.

גם מדבריה בסע' 27 וז"ל:

וכאן הבן שואל: למה התכוון --- כשאמר שצריכה לספר לבעלה "את כל מה שעברתי", כלומר את היותר ממה שהיא פחדה לספר לו דהיינו שהיא מאוהבת? ומזה מוכח שהיו דברים "מעשיים" ביניהם - מעבר לרגשות של "מאוהבות" - שאותם טען --- שיש לספר לו.

ויש לשער אולי ש"טען" כן, [שעל המשיכה לספר לו את כל מה שעברה], כדי שהבעל יבין שהכל נגמר ביניהם, שנאסרה עליו, וממילא היא אכן תוכל להיות בת זוגו של --- כפי שכתב בשיחת זום שצוטטה בסע' 15 לכתב הערעור ובה נאמר בין היתר:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

גם האי לישראל ד"כל מה שעברתי" - משמע דברים "מעשיים", שעל רגשות בלבד לא נהוג לנקוט מטבע לשון זו. ולכל הפחות ספק יש כאן המפסידה כתובתה שהרי גם להרמב"ם שנפסק בחור"מ (סי' טו ס"ה), רק להוציא ממון אין להוציא ע"פ אומדנא, הא לאחזוקי ממון, שפיר דמי.

וכן מה שכתבה "אך אני חשתי לאחר שנים של התעללות", ודאי התכוונה שאילו היתה מספרת לו על קשרים מעשיים ביניהם, הכוללים לכל הפחות דברי כיעור, הוא היה עלול לכעוס מאוד ולהתעלל בה כהרגלו וביתר שאת.

דברי כיעור ע"י התכתבות

ויש לציין שאפילו רק כתיבת דברי אהבה ביניהם נחשבת לשיטת חלק מהפוס' במקרים מסוימים למעשה כיעור הגורם להפסד הכתובה, ע"י באוצה"פ (סי' יא עמ' 80 אות כ) שהביא שו"ת אבני נזר (סי' לד) שכתב:

"באשה שמצאו מכתב ממנה אצל הנחשד ובו כמה דברים מכוערים... ולא יועיל רק אם יכירו בטביעת עין שהיא כתב ידה אך אין מחויבין לחקור על זה שאם יחקרו ויתקיים לא יהא רק כיעור והא אין מוציאין אלא בעדי כיעור וקדל"פ... אם יבואו עדים ויקיימו מכתבה שמכירים בטב"ע שהוא כתב ידה נראה ודאי דחשיב כיעור ואם ירצה יוכל לגרשה בע"כ. עכ"ל.

והוא ז"ל דן במכחישה שהוא כתב ידה ולא יצא הקול, וא"כ בנ"ד שהיא מודה שהוא כת"י שלה שהרי הגישה מסמך זה לבה"ד מטעמה, וגם יצא הקול שהרי אמרה בעצמה דברים אלו לילדיה והאיש יודע את זה ומתנהלים על כך דיונים בכמה ערכאות והדברים ידועים כרגל"ד באינטרנט שהיא קשורה ל-- מיד אחר גירושיה כו' באופן שרגל"ד שגם לפני כן היו בקשר כו', הוי כקלא דל"פ בנוסף להודאה בכיעור שהוא כעדי כיעור ולדעה אחת בסי' קטו מוציאין אותה בלי כתובה, והאיש יוכל לטעון קים ל.

עוד הביאו באוצה"פ מ"ש בספר עמק שאלה (טברסקי, סי' יז), וראיתי בפנים התשובה, שבבסיס דבריו הביא תש' מיימוני (סי' כה) שאשה שהודתה על כיעור הפסידה כתובתה, ורק לענין לאוסרה על הבעל דן שרק אם יש ע"א ורגל"ד שהולד אשתהי וכו' היא גם נאסרת לבעלה משום שלענין זה אין די בהודאה על הכיעור היוצא מתוך מכתביה אם אומרת שבפועל היא לא זינתה, ורק כשיש שני עדי כיעור "אמרין דודאי נעשה מעשה רע והם לא ראו זה" כלשונו, עיי"ש (עמ' ק ריש טור ב).

ויעוה"מ לברר חילוק זה שחילק בשו"ת עמק שאלה, דבפשוטו אם הודאת בע"ד כק' עדים דמי, א"כ דון מינה ומינה ודון מינה ואוקי באתרין שכיון שהודתה שהיה שם כיעור "אמרין" [נמין] דודאי נעשה מעשה רע והיא משקרת" כשם שאמרין בב' עדים שודאי נעשה מעשה רע והם לא ראו, ומאי שנא? ואין לומר דשאני כשלא ראו מעשה רע ואין היא אומרת שלא נעשה מעשה רע, שאינם מוציאים אותם מחזקת כשרותה שמוחזקת שלא לשקר, משא"כ כשאומרת שלא פעלה אָן (ע' משל ל, כ) שאם נאמר שהיא משקרת הרי מוצאים אותה מחזקתה, זה אינו, דכיון שביסוד הדבר ש"בעדים שראו כיעור תלינן שנעשה מעשה רע והם לא ראו זה" טעם הדבר הוא משום שמכיון שיש ריעותא של כיעור שוב אין כאן חזקת כשרות, א"כ גם כשאין אלא הודאתה במעשה כיעור אין לה חזקת כשרות שלא נעשה מעשה רע ותלינן שמשקרת, וטעמא רבה איכא ד"אפשר אש בנעורת ולא תשרף?" וכהיא דקידושין (מ.) דעביד דא אכול הא, ואין אפוטרופוס לעריות, ונמצא שדין המודה בכיעור כדן באו עדי כיעור, וכך הוא פשוט דברי תש' מיימוני הנ"ל. וצ"ע בעצם חילוקו כאמור].

א"כ בנ"ד שהוכחנו מדברי האשה שהודתה בכיעור, די בכך להפסידה כתובתה, ואין נפ"מ לענין איסורה לבעל שהרי כבר התגרשו.

עוד הביאו באוצה"פ שם מ"ש בשו"ת כתב סופר (סי' יד) וז"ל:

"דמזה שכתבה לנחשד דברים המוכיחים שזינתה, א"כ שוי' נפשה חד"א ובהודאת פיה ויש רגל"ד מוציאין כמבואר בסי' קטו". ע"כ.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נמצא שבדבריה הנ"ל שכתבה שלא רצתה לספר "כל מה שעברתי", התכוונה לומר שחששה שאם תספר לבעל דברים מעשיים שעברו ביניהם מעבר לרגשות, שהוא עלול לכעוס עליה הרבה יותר ממה שהיה כועס אילו רק סיפרה לו שהיא מאוהבת בלבד, ולכן נרתעה מלקבל את טענת --- בגלל ניסיונה מה"התעללות שעברה" כי חששה שיוכל להתעלל בה ביותר אם ידע שהיו דברים מעשיים ביניהם.

ועי' עוד באוצה"פ (סי' יא עמ' לז אות ו) מ"ש בשם אבני נזר (סי' ל) שהרא"ש ומהרי"ק כ' בשם התוס' "והני עובדי דשלהי נדרים ... היתה מותרת אי לאו שהיתה שותקת "או מודה". עכ"ל. הרי שגם בזה הודאה או שתיקה אוסרת כעדי כיעור ממש, וכשיטת תש' מיימוני (סי' כה) הנ"ל.

גם מסוף דבריה המצוטטים לעיל בנימוקי הגר"מ פרימן שליט"א, "התפללתי להקב"ה שאם הקשר לא ראוי, שאתפס. בפועל", יש לדייק שהיו לכל הפחות מעשי כיעור חמורים שעליהם יכון המושג "שאתפס", ועוד "בפועל", והרי על רגשות של מאוהבות גרידא – לא שייך המונח "להיתפס", שהרי אין אדם יודע מה בלבו של חברו (פסחים נד:), ונמצא שפיה, ומקלדתה, ענו בה שאכן היו ביניהם לכל הפחות "מעשי" כיעור שראויים בהחלט להפסידה כתובתה ללא כל דיון ועינוי דין נוסף, ואשר למצער מצד הספק הקיים כאן לכל הפחות, הבעל מוחזק ואין מקום להטריחו בדינא ודייני וגם להטריח את בית הדין בכדי.

הודאות האשה האמורות יש בהן גם כדי לבטל כל חיוב כתובה אם היה, ומשתיק אותה מלתבוע כתובה, מעבר לאמור שאין לחייבו מכח ההסכם כפי שהתבאר לעיל בדברי חברי ובדברינו, כך שאין מקום להחזיר את התיק לביה"ד האזורי כאמור.

בנוסף הרי בדיון שהתקיים בפנינו חזרה ב"כ האשה כל הזמן רק על טענה אחת ויחידה: הקנין על הפולגרף.

להלן הפרוט' בבית דיננו (יט אייר תשפ"ו 6/5/26 ש"ס 111-108):

ביה"ד: את מעמידה את התשובה שלך רק על קניין.

ב"כ האשה: אני עו"ד ולא מתייחסת לטענות שלא רלוונטיות על החלטה שמערערים עליה, יש פה החלטה על כתובה ועליה הם מערערים, אם נפתח את כל ההליך ונדון בהם מהתחלה יש פה עניין של עינוי דין, ויש סופיות הדיון. עכ"ל.

אילו היה נכון הדבר שכלל לא בגדה ולא היה שם מעשה כיעור, היא היתה צריכה לטעון גם מכח זה, והטענות הינן רלוונטיות לחלוטין וכפי שהעיר בה"ד בהמשך (ש' 117) שזהו "קנין בטעות" אם אכן מתברר שהיה לה קשר אסור עם ---, וא"כ היה עליה להשיב ולהוכיח שלא היה שם מעשה המפסידה כתובתה כדי לברר שלא היה קנין בטעות, וניכר הדבר שלא רצתה "לפתוח" ולדבר על הנושא הזה שמבחינתה יכול היה להיות "שדה מוקשים" אילו היו דשים ודנים בו במהלך הדיון.

בנוסף, עלתה בדיון בבית דיננו טענה שהפולגרף לא היה תקין ולא משויך לאשה (פרוט' הנ"ל ש' 55-50).

אך גם אילו היתה תוצאת הפולגרף אכן משויכת לאשה דנ"ד באופן ברור, מ"מ השיהוי בביצוע הבדיקה וכל הנלווה לזה מוכיח כי האשה חששה מאוד מהפולגרף והיה מקום לדונה לאלתר - כשעבר הזמן שהוקצב לה לבצע את הפולגרף - כמסרכת לענות לשאלות ביה"ד שדינה כמי שענתה לחובתה, כמ"ש בשו"ת הרא"ש (כלל קז סי' ו), וראה תמצית דבריו באנציקלופדיה תלמודית (כרך ז, דין מרומה) טור רצב) וז"ל:

וצריך הנתבע להשיב על כל מה שישאל הדיין, ואם אינו רוצה להשיב לדיין ומכסה ומעלים דבריו ומשיב תשובות גנובות כדי שלא יוכל הדיין לעמוד על אמיתת הדין, מה יעשה הדיין, לזכותו אי אפשר, מאחר שנראה לו דין מרומה, ואם יסתלק מן הדין הרי זו זכות, שהרי בזה יפטר, אם שום דיין לא יזקק לדונו, ונמצא חוטא נשכר, ועל זה נאמר אין לו לדיין אלא מה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שעיניו רואות, וכיון שנראה לדיין שאם היה זה משיב על שאלותיו היה הדבר מתברר ומחמת שלא יתברר הוא כובש דבריו, יעשה הדיין כאילו השיב ונתברר שקרו ויחייבנו מאומד הדעת, אף על פי שאינו יכול לברר שקרו בבירור, מאחר שהעדר הבירור בא מחמת רמאותו שאינו רוצה להשיב, ואומדנא המוכחת היא, ורשאי דיין מומחה לדון באומדנא המוכחת כזו. עכ"ל.

א"כ כך היה צריך לפסוק את דינה הרבה לפני הזמן שביצעה את הבדיקה בפועל, כ-13 חודש אחר שהתבקשה לעשותה, ובה"ד היה צריך להיות ער לכך ולא לתת לה למסמס את הזמן, ועליו היה לראות במסמוס - מעשה של "דין מרומה", ולא מובן מדוע לא עשה כן.

יתרה מזו, עלובה העיסה שנחתומה (בית דין קמא) מעיד עליה בזה הלשון:

הואיל והאישה ביצעה את בדיקת הפוליגרף כפי הוראת ביה"ד ונמצאה דוברת אמת בשאלות שנשאלה, הגם שהבדיקה בוצעה באיחור רב ובלתי מוצדק, חוב הכתובה בעינו עומד.

הרי שב"ד קמא עצמו העיד וכתב והחליט עליה ש"הבדיקה בוצעה באיחור רב ובלתי מוצדק" ואעפ"כ פסק שחוב הכתובה בעינו עומד מבלי לתת כל הסבר ולא כל משקל לשיהוי הרב והבלתי מוצדק אשר - לטענת האיש הצודקת - הוא זה שגרם לשיבוש התוצאה גם בהניח שהיא אכן משויכת לאשה, מחמת האיחור הרב ואולי אף מחמת נטילת סמים וכיוצא המשפיעים על התוצאה, והדברים ידועים שבנקל ניתן לזייף בדיקת פוליגרף.

ממילא גם מטעם זה יש לראות שהבדיקה לא הצדיקה את טענת האשה, ועל כן היא הפסידה את כתובתה **גם בהתחשב רק בהסכם ובתנאי הקנין שקיבלו הצדדים על ההסכם**, משום שביה"ד היה צריך לדון ע"פ שיקול דעת רחב - ככתוב בהחלטתו - שאין האשה זכאית לכתובה בכלל. ולאור האמור נמצא שביה"ד - אחר המחילה - טעה טעות הנראית לעין ב"שיקול הדעת הרחב" שהיה מתבקש - בצל התנהלות האשה בשיהוי לביצוע הפוליגרף - שהיה צריך לדונה כמבזה את ביה"ד תכף ומיד שלא ביצעה את ההחלטה ללא הסבר המתקבל על הדעת, וכמי שסרבה להשיב לביה"ד שנידונת כמי שהשיבה לרעתה, ובפרט כשהבעל מוחזק. וכאן ניתנו לה עוד הזדמנויות ומכולן התחמקה עד שניתנה ההחלטה להסיר את העיקול.

כך שדיון בתביעת הכתובה הופך למיותר מכל היבט, ואין מקום להחזיר את התיק לבה"ד האזורי לדון בעיקר חיוב הכתובה, ואף לא יהיה צורך לעשות כן ולגרום למערער עינוי דין ובזבוז כסף וזמן וכוחות לשווא, מה גם שאלו נדרשים לו לטיפול בעשרת ילדיו.

לאמתו של דבר לא רק שהשיהוי הרב היה בלתי מוצדק אלא השיהוי אף הוכיח בבירור את הידוע כבר לבה"ד עצמו שהאשה חששה מאוד מהפוליגרף וכדברי ב"כ האיש בכתב הערעור שהאשה התנגדה לפוליגרף ובה"ד דחה את התנגדותה (סע' 5) והאשה סרבה לבצע בדיקה אחרת כו' (סע' 8 וסע' 10). וז"ל:

5. למרות שהאישה הביעה התנגדות, בית הדין דחה את ההתנגדות, וקבע ביום 26/2/2025, שבדיקת הפוליגרף תערך תוך 30 יום ממתן ההחלטה, וקבע שהמעוניין בביצוע פוליגרף, יפנה למינוי פוליגרף על ידי בית הדין.
6. כשלושים יום לאחר מכן, ביום 26/3/2025, הגישה האישה בדיקת פוליגרף שלה ושל ראש הכת. מהבדיקה ניתן ללמוד שראש הכת נוגע בביתו הקטינה, ושהוא והאישה מתעללים בילדה.
7. בית הדין דחה את הפוליגרף שהוגש, נערך על ידי מומחה פוליגרף שלא מונה על ידי בית הדין.
8. **האישה סירבה לבצע בדיקת פוליגרף אחרת**
9. "כפרס" על חוסר ציות לבית הדין הנכבד, ובמקום לפסוק שהאישה לא עמדה בהחלטות בית הדין, שינה בית הדין הנכבד את החלטתו, וקבע שתשאל שאלה אחת בלבד.
10. **האישה לא עמדה בהחלטה זו, ולא ביצעה את הפוליגרף.**

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וראה עוד בהמשך כתב הערעור שגם בה"ד הגדול סבר שיש כאן התחמקות, ועל בה"ד "לעמוד על המשמר". וזה לשון בה"ד הגדול שהובא בכתב הערעור הנ"ל:

אמנם המערערת הגישה בקשה לעיון חוזר, ובתאריך 2.3.25 נדחתה בקשתה.

כאמור, מדובר בהחלטות חלוטות, שהמערערת מנסה לבצע להן החיאה, בביה"ד האזורי באמצעות עיון חוזר, ובביה"ד הגדול באמצעות הגשת ערעור, וביה"ד חייב לעמוד על המשמר ולדאוג לסופיות הדין ולא לאפשר בשום פנים ואופן ערעור על החלטות חלוטות.

9.

עינינו הרואות. אפילו כבוד בית הדין הרבני הגדול, בעניין זה ממש, קבע שיש על כבוד בית דין נכבד

זה, לעמוד על המשמר, ולדאוג לסופיות הדין.

15. הוראה ברורה מכבוד בית הדין הגדול.

16. למרות זאת, שוב בא בית דין נכבד זה לטובת האישה, ושוב אפשר לה לשנות את השאלות שתשאל, ולמעשה להחיות את התיק.

8

וא"כ פשיטא שכמבואר לעיל, חלים עליה דברי הרא"ש בתשובה, על המתחמק להשיב לביה"ד, שהוא אומדן ברור שהוא כמשיב לחובתו, ועדיף עשרות מונים מ"תוצאה" לקויה של הפוליגרף כפי שהוברר לעיל, שאין אמינותו אפילו בגדר אומדנא רגילה, וקל וחומר לא כאומדנא דמוכח, עאכ"כ בתנאים של "ליקוי מאורות" בהם התבצע הפוליגרף הנ"ל.

בנוסף, עיון בתיק מראה כי לא הוכחה כל עילה שהאשה עזבה את הבית בגלל "התעללותו" של האיש כטענתה, אדרבה בתשובה להאשמותיה החמורות נגדו - השיבה ב"כ האיש בזה"ל (פרוטוקול מתאריך ב' טבת פ"ה 2/1/25 ש' 128-136, ההדגשות לא במקור):

בזמנו שהזוג שרצו להתגרש עשו הסכם של כמה מילים ורשמו הקטנים עם האימא הגדולים עם האבא על מנת שתוכל לעבוד האימא היא צודקת הם גידלו את הילדים אבל המצב לבוא להגיד שמה עשה האבא איך אימא אומרת כאן כאלה דברים על האב ומשאירה את הילדים אתו ואנחנו כמובן מכחישים את מה שאמרה על האב כאן, איזה אימא לא מגישה תלונה במשטרה או הולכת לרווחה יש פעמים שמגישים תלונות אבל עדיין מדברת על ההתעללות המטרופת ברחה שנה וחצי ולכן אנחנו מבקשים שהיא תראה את הילדים אנחנו לא נגד רק שתראה אותם במרכז קשר, המצב כאן לא יציב האבא לא מתנגד שהיא תראה את הילדים אלא תחת פיקוח המצב של הילדים הם פנו לרווחה הוא ניסה לקדם ילדים לעזור להם זה לא תיק רגיל הרווחה מבקשים וגם ביקשנו כרגע לא בתמונה הם עזרו תקופה עם. עכ"ל.

הרי שלא רק שלא הוכיחה דבר נגדו מעבר לטענות בעלמא, אלא אף לא השיבה דבר לטענות ב"כ האיש, שהיה עליה להתלונן במשטרה וברווחה מול כאלו טענות קשות, ולא זו בלבד שלא עשתה כן אלא אף ברחה מהבית והשאירה את כל הילדים לטיפולו של האיש "העברייני הנורא" הזה...

וניכרים אפוא דברי האמת של האיש בכתב הערעור שהוא הסכים להתגרש רק מטוב ליבו ולבקשתה שאותה נימקה בכך שהיא במשבר נפשי, ונהג בה טובת עין לתת בידה את כל הכלים כדי לאפשר לה לגדל את הילדים מתוך רווחה שעל כן הסכים גם להשאיר לה בין היתר גם את הרכב החדש, ולהעניק לה את הכתובה בסך 300,000 ₪, ובסוף מצא את עצמו מרומה ומטפל בעשרת הילדים לבדו כשהאשה כבר קשרה קשר עם אדם זר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ראה מ"ש בכתב הערעור מסע' 11 והלאה וז"ל:

11. יובהר, האיש הסכים לתשלום הכתובה, שכן האישה הציגה את עצמה כאישה טובה ונאמנה, שנמצאת במשבר, והאיש באמת רצה להקל עליה בגידול הילדים, ובידיעה שהיא תעבוד פחות ממנו.

וכך כתב עוד שם בסע' 18:

18. האישה היא זו שתבעה מהאיש לגרש אותה בטענה שהתבררה כזוהבת, שמצבה הנפשי קשה, והיא תשאר עם הילדים, ותשמור על אותו אורח חיים.

[כמובן הכוונה ל"אותו אורח חיים"]. ניכרים דברי אמת שטען האיש שאלמלא בוטל העיקול ע"י בה"ד לא היתה האשה מבצעת את הפולגרף עד עצם היום הזה מחשש ברור שתיתפס בשקר.

וראה עוד בסע' 77-73 לכתב הערעור.

ולמעלה מהצורך יש לציין עוד דברים שאמר --- בזום בנוכחות האשה לקהל המשתתפים, וצוטט בכתב הערעור (סע' 15) וז"ל:

דברים כאלו ["גם אם חס ושלום בגדנו... זכותי לעשות מה שבא לי" וכו'] הנאמרים בנוכחות האשה לקהל רב בזום מבלי שהיה צורך בהם, ומבלי שהאשה תתנער מהם, אילו לא היו נכונים במציאות - היו צריכים להיות מוכחשים ע"י האשה בשלב כלשהו, משום שיש בהם משמעות שאכן יתכן ובגדה עמו, ויש בכך נזק אדיר לחינוך הילדים, בפרט כשבאים מצד המתימרים להיות אנשים המאמינים בתורה ובהקב"ה, וגורמים לזילות איומה במוסד הנישואין ובמושג הנאמנות לבן הזוג.

לפענ"ד מילים אלו יש בהן הרבה יותר מרגל"ד שהיו דברים בגו או לכל הפחות ספק גדול שאכן קיימה יחסי אישות מלאים עם הנטען לפני הגט, ולא זו בלבד שעל כיו"ב נכתב בפירוש שנאסרה על בעלה, וגם בלי רגל"ד - אם נחשב הדבר כהודאה - היא מפסידה כתובתה כמ"ש באה"ע (סי' קטו ס"ו), וגם מספק הרי הבעל מוחזק בממונו, וכבר הארכנו במקום אחר שברגל"ד שכאלו מפסידה כתובתה עיי"ש,

לא זו אף זו שהדבר משליך ישירות על הקנין שנעשה על ההסכם, שהרי הדברים מוכיחים בעליל שההסכם והקנין היו בטעות, ומאחר וידוע כי אמינות הפולגרף אינה חד-משמעית, וידוע שהעובר הדרכה מתאימה לפני ביצוע הבדיקה, יוכל בהחלט להשיג מהפולגרף את תוצאה הרצויה לו, ניתן בהחלט לקבוע ע"פ שיקול דעת רחב, לאור כל המבואר לעיל, כי תוצאת הפולגרף שקבעה כי האשה דוברת אמת איננה אמינה, ולאור השיהוי הרב כלל לא היה מקום לקבל את תוצאת הפולגרף אלא היה צריך לדון אותה כמי שהשיבה לרעתה והפסידה כתובתה גם בהתחשב רק בקנין על ההסכם.

לאור האמור, יש כבר בשלב זה לקבוע כי האשה הפסידה את כתובתה, מחמת עצם התנהלותה בפרשת הפולגרף שהוכיחה שלא אמרה אמת, ונחשב הדבר - ע"פ החלטת ביה"ד לפי שיקול דעת רחב - שלא זו בלבד שהאשה לא עמדה בנטל ההוכחה לזכאותה בכתובה ע"פ ההסכם והקנין, אלא אף זו שהוכח מהתנהלותה שהפסידה את כתובתה בגלל אי עמידתה בהחלטות בה"ד בענין ביצוע הפולגרף.

למעלה מהצורך, וכיהודה ועוד לקרא, הוכחנו מהודאותיה והתחמקויותיה שגם מעיקר דיני הכתובה, הפסידה את כתובתה, ללא צורך בקיום דיונים נוספים בבה"ד האזורי.

בשולי פסק הדין יצוין שבנושא חיוב הכתובה בענייני נישואין וגירושין, יצירת החיוב ושאלת אופן מימושו, וכן הוויתור על תשלום הכתובה או הוויתור על טענות נגד חיוב בתשלום הכתובה והחזרה מהם עקב טעות וכדומה, כולם מצויות בגדר ההלכה היהודית, על פי הכללים ההלכתיים הקבועים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בנושאי השולחן ערוך וספרות הפסיקה, ולא על פי כללי הדין האזרחי. זאת כפי שקבע בית המשפט העליון בבע"מ 9692/02 פלונית נ' פלוני (2007): "הדין העברי רואה את הכתובה לא רק כחיוב ממוני אלא כדין מדיני האישות, בעל זיקה לנישואין עצמם, עד אשר נקבע שאסור לקיים את הנישואין ללא כתובה. יתכן שמסיבה זו רואים את הכתובה כ"ענייני נישואין" במובן סעיף 1 לחוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושים), תשי"ג-1953 [...] מאחר והחוק מחיל את הדין העברי על נישואין בין יהודים [...] נראה שיש לסווג את הכתובה כחוב מכווח הדין – סעיף 2 לחשבד"ר – אשר מפנה לדין העברי. ובית המשפט באותו פסק דין הוסיף וכתב, כי "הכתובה עצמה מפנה לדין העברי, מנוסחת בשפת התלמוד, גדושה במונחים מהמשפט העברי ונמסרת לאשה במסגרת עריכת החופה על פי הדין העברי. במצב זה תחולתו של הדין העברי על הכתובה השתרש והתקבל מימים ימימה וככלל מקובלת על הצדדים הבאים בברית הנישואין בטקס דתי".

הרב דוד בירדוגו - דיין

הכרעה

בנסיבות אלה יש לקבל את הערעור ולקבוע:

- א. מבוטלת התחייבות המשיב שבהסכם הגירושים לשלם למערערת סך של 300,000 ₪ עבור הכתובה.
  - ב. המערער פטור מתשלום הכתובה.
  - ג. המזכירות תחזיר למערער את דמי הפיקדון.
- ניתן ביום כ"ז באייר התשפ"ו (14/05/2026).

הרב מאיר פרימן

הרב דוד בירדוגו

הרב צבי בן יעקב

העתק מתאים למקור

בנימין שונם, המזכיר הראשי

נחתם דיגיטלית ע"י הרב דוד בירדוגו בתאריך 14/05/2026 12:51

גט

OVER

משפחה • משפט • ומה שביניהם

WWW.GET-OVER.CO.IL

